

Blijft in Mij

Lezen: Psalm 28, Hebr. 12:25, Joh. 15

Psalm 28 is één van de psalmen waarin David zijn profetische blik werpt op het leven onder het Nieuwe Verbond. We zien hem als het ware een sprong maken naar de Hebreeënbrief. We zien hem met vrijmoedigheid ingaan in het heiligdom. Met de grote ernst waartoe de schrijver van de Hebreeënbrief oproept, roept hij tot God. Het is voor hem een zaak van leven of dood. God horen spreken is voor hem leven. Hij *moet* Hem horen spreken. Als God niet spreekt, rekent hij zichzelf als dood. Hij is zich bovendien bewust van de basis waarop hij zo mag aandringen bij God. In vers 1 noemt Hij de HERE “mijn rots” en in vers 8 zegt hij namelijk: “De HERE is hun kracht, een veste des heils is Hij voor zijn gezalfde.” Die “veste des heils” verwijst naar de Here Jezus, de Messias. David laat zien hoe belangrijk het is om God te horen spreken, niet alleen voor zichzelf, maar ook voor het gehele volk. De boodschap van de schrijver van de Hebreeënbrief is dezelfde. Is de Gemeente niet in het heiligdom, is zij niet daar waar God spreekt, dan is zij afvallig als het volk Israël in de woestijn en is er geen groei tot volmaaktheid mogelijk. Ondanks de absoluut volmaakte voorziening in Christus weet zij dan toch nog af te dwalen. Maar de verleiding is groot. Het is zoveel makkelijker om met zichtbare dingen bezig te zijn, vooral als die dingen lijken op het dienen van God. We zijn graag druk met van allerlei activiteiten voor God, zo druk dat God niet eens de kans krijgt om tot ons te spreken.

Het verzoendeksel

Aan het eind van vers 2 staat dat David zijn handen opheft naar Gods binnenste heiligdom. De Statenvertaling geeft “de aanspraakplaats Uwer heiligheid”. Het is de plaats waar God spreekt, namelijk vanaf het verzoendeksel. Waar Ex. 25:22 het woord “spreken” gebruikt, staat in de grondtekst een woord waarvan “de aanspraakplaats” in Psalm 28 is afgeleid. In Nieuwtestamentische termen zeggen we: “Heer, op grond van de Verzoening in uw Zoon Jezus Christus sta ik voor U om U te horen spreken, direct tot mijn hart, door de Heilige Geest. Dit is voor mij leven. Hoor ik U niet spreken, dan ben ik als een dode. Ik *moet* U horen spreken.”

Het verkeren onder het verzoendeksel betekent een voortdurende gemeenschap met de Here God door de Heilige Geest. Ontbreekt dat, dan is er doodsheid. Er is misschien veel activiteit, maar geen geestelijk leven. We zijn als de Leviet in Richteren 17 en 18. Hij zocht niet de ware priesterdienst, maar wilde “vertoeven waar hij terecht kon” (Richt. 17:8). En Hij wordt blij als hij

een meer in het oog lopende job krijgt aangeboden (Richt. 18:19,20).

Verantwoordelijkheid

De ervaring leert dat we vaak worden verzocht om die plaats onder het verzoendeksel te verlaten. Het is de plaats die de Here ons heeft aangewezen. Daar vinden we onze verantwoordelijkheid ten aanzien van Hemzelf en van daaruit ook ten aanzien van de Gemeente. Daar vinden we onze dienstbaarheid voor de Gemeente. De vijand probeert ons constant weg te lokken, weg van die plaats van directe communicatie met God, van totale toewijding aan en afhankelijkheid van de Here God, weg van de intimiteit met de Here. Het lukt de vijand als hij weet te appelleren aan de religieuze kant van het vlees. Hij lokt ons, bijna letterlijk, uit de tent. Hoe belangrijk is het om onze verantwoordelijkheid te kennen en ons door niets te laten bewegen dan alleen de directe aanwijzing van Gods Geest! Dat houdt in dat het noodzakelijk is dat onze geest volkomen geheiligd is voor God. Ik mag niet toestaan dat er iets of iemand tussen mij en de Heer staat, ook al wordt dat “bediening” genoemd of “een dienstknecht van God”. Laten we ons niet laten ronselen of recrutereren, zoals de Leviet in Richteren. Ik zou veel voorbeelden kunnen geven van het verlaten van mijn plaats onder het verzoendeksel. Zo werd ik na afloop van een conferentie uitgenodigd om te vergaderen over het organiseren van een eventuele volgende conferentie. De Heer sprak tot mijn hart: “Dat is niet jouw plaats.” Ik verstond toen niet de kunst om vriendelijk te bedanken voor de eer en ging toch. Ik mocht m’n zegje doen, maar het smaakte bitter. Als we ons door mensen laten bewegen, is dat een teken van geestelijke onvolwassenheid. De Here Jezus trok zich niets aan van zijn broers toen ze tegen Hem zeiden: “... maak, dat Gij bekend wordt aan de wereld.” Hij had Zijn oor afgestemd op de Vader en wist daarom: “Mijn tijd is nog niet gekomen” (Joh. 7:4,5). Moge de Heer ons leren om in die verhouding tot God de Vader te staan en te leven die ons wordt aangereikt in Christus, zoals Paulus zegt: “In liefde ... als *zonen* van Hem ... aangenomen door Jezus Christus.” De Here wil dat we daar *aanspraak* op maken.

Priesterdienst

David was koning, maar Psalm 28 laat zien dat hij een priesterhart had. Hij wilde de Here naderen tot in het binnenste heiligdom. Daar hoort Hij de Here spreken en daar pleit hij voor Gods volk. Wat een duidelijke heenwijzing naar de Here Jezus vinden we in hem. De Here Jezus is de Heerser-Dienaar, de Priester-Koning. Die Geest hebben wij ontvangen, dat hemelse leven is ons deelachtig geworden. Daartoe roept de schrijver van de Hebreeënbrief ons op. Bedoelt de Geest deze vertrouwelijke omgang met God (Ps. 25:14) als Hij de gemeente te Efeze vermaant dat ze hun eerste liefde verlaten hebben (Op. 2:4)?

We leven in dagen dat het kennen van Gods hart, het waarachtige priesterschap, gemist wordt. Is de Heilige Geest juist niet gezonden om ons binnen te brengen in en ons vertrouwd te maken met dit hemelse leven? De Here Jezus verwacht dit als de vrucht van Zijn lijden in ons te zien.

“Blijft in Mij”

Ten slotte moet nogmaals gewezen worden op de noodzaak van het *voortdurend* verblijven voor Gods aangezicht. “Blijft in Mij,” zegt de Here Jezus. In alles heeft Hij voorzien om het voor ons mogelijk te maken. Laten we bedenken wat het Hem gekost heeft en niets van dat kostbare offer verloren laten gaan, het niet minachten, maar naar waarde schatten, er met grote zorg en eerbied mee omgaan. In deze overdenking kan niet ingegaan worden op vele heerlijke geestelijke rijkdommen die de Here Jezus deelt met Zijn discipelen in Johannes 15. Alleen dit ene aspect van in Christus gebracht te zijn wordt aangestipt, het element van de directe en voortdurende communicatie met God en de vele verleidingen die op ons afkomen om het zonder dit te stellen. Vlak voor Zijn illustratie van de wijnstok zegt de Here Jezus: “... de overste der wereld komt en heeft aan Mij niets, maar de wereld moet weten, dat Ik de Vader liefheb en zó doe, als Mij de Vader geboden heeft” (Joh. 14:30,31). De Here Jezus zou gekruisigd worden, maar niet als gevolg van een overwinning van de duivel. Die had daar geen enkel deel aan. Het was enkel en alleen de wil van de Vader. Zijn gekruisigd worden zou alleen zijn uit liefde voor de Vader. Als we de weg van het Kruis gaan, heeft de vijand geen vat op ons. Het verzoendeksel dekt ons, met de cherubs als voortdurende getuigen. Zij waken over het recht dat wij hebben op grond van de Verzoening in Christus, om voor Gods aangezicht te verblijven.